ברח מהבית

עופר אמיר, בן ה־12, חזר בתשובה וברח מביתו ש־בחיפה. הוא מסתובב בחבל ימית כבר מיספר חודשים.

בת נציב

גם בתו של יצחק מן, מי שהיה נציב מס־הכנסה ומועמד למישרת מבקר־המדינה, בין מתנחלי „חצר־אדר". המתנחלים במקום כבר הקימו חממות.

העתודות

— תפקיד מרכזי ביום הפי־נוי ימלאו הילדים. הכוונה היא לכבול אותם ואת הנשים בשלשלאות לבתים.

50 שקל. רוצה לקנות?" הוא מספר שכך הוא חי. הוא מוכר ציורים, וחלק מן ההכנסות הוא תורם לתנועה לעצירת ה־נסיגה.

טמפו־קולה ותפילת הדרך

בוקר המה המרכז המיסחרי. גב־רים בכיפות סרוגות התערבו בחי־לוניים. נשים עטויות שביס וחצאיות ארו־כות מעל גרבי צמר חזרו לאיזור המגו־רים עמוסות סלים. על כרי־דשא ירוקים רדפו ילדים בעלי פיאות אחרי ילדות בשמלות ארוכות שצמות לראשן.

בבית־הקפה הסמוך ישבו כמה תיירים בהירי־שיער ולגמו בירה, בצד חיילי מי־לואים, ששיחקו במכונת המישחקים. חמי־שה גברים לבושים היטב, שהבעה של שביעות־רצון עצמית על פניהם, לגמו קפה. „אלה אנשי־העסקים," לחש לי הרצל. „הם כבר סגרו עניין — קיבלו את מה שמגיע להם. עבורם הסיפור של ימית מת."

מנחם ויסברג, לעומתם, ומישפחתו לא התדיינו על הפיצויים כלל. הדבר כאילו לא נוגע להם. חודש אפריל, כך הכריזו, אינו אומר להם מאום. „אנחנו לא נזוז מכאן. בגין הוכה בסנוורים וחתם על חוזה אבסורדי. אנחנו נשארים בימית."

גם שלום ושלי, שבאו לכאן עם שלו־שת ילדיהם מקריית־ארבע, אינם מדברים על פינוי. הילדים הולכים לבית־הספר, ושלי טורחת על ארוחת־הצהרים.

בכניסה לאנדרטה של ימית עומדת ריבקה מאירי, חקלאית מנהלל. אישה חסונה ובריאת־בשר זו שכובע קש ל־ראשה, מוכרת טמפו־קולה, פיתקיות עטו־פות בניילון שעליהן מודפסת תפילת־הדרך, מדבקות עם סיסמות. היא גם מחתימה אנשים על עצומה נגד הנסיגה. לידה מתגודדים כמה תלמידי ישיבה.

בשכונת המגורים בימית בניינים שרו־פים. ריהוט חדש, בשווי של רבבות שק־לים, מפוחם כולו — אמבטיות, ברזים, חלונות, תריסים, ודלתות. על הקיר חרו־טות כתובות שונות: „רק"ח בני־זונה", „לא נפקיר את ימית," „אל נא תעקור נטוע."

עופר התנדב, כזכור, להראות לי את ימית. אנו בדרך למישרדי־התנועה. ילדים עם ילקוטים חוזרים מבית־הספר. נשים תולות כביסה.

הילד עוצר ליד הבית של גאולה כהן ועולה למעלה. היא לא שם. הוא נכנס לבית נוסף, ואני אחריו: מישפחת אבי ולורה פרחן. הילדים אוכלים ארוחת־ערב. על השולחן גליון חדש של העולם הזה שבו כתבה על אבי פרחן. אבי כעת במי־לואים. לורה, אשתו, טורחת סביב השול־חן ומתרעמת על הכתבה: „איך שהם מציגים אותנו, השמאלנים האלה! חוץ מזה, לא יכלו למצוא תמונה יותר טובה שלי?" לורה נשמעה ריאליסטית, והודתה שאם לא תהיה ברירה הם ייאלצו להת־פנות.

יותר ויותר מתברר שה„טריפ" הוא של הדתיים. כל יתר האנשים במקום השלימו, פחות או יותר, עם המצב, ודו־אגים לאלטרנטיבות. רק הדתיים אינם מדברים על פינוי. הם סומכים על צור ישראל וגואלו.

גאולה כהן אינה ב„ביתה", ח"כ וסגן־שר החינוך והתרבות, חיים דרוקמן, יצא בחדר־האוכל מנצחת אשתו של הרב על הכנת ארוחת־הצהרים, והנשים מכב־סות ועובדות בעבודות־ניקוי שונות. ב־אחד הקרוואנים, שבו מציעים לי מיץ־תפוזים, מתרוצצים ילדים בעלי פיאות ובכיפות סרוגות, ועל המדפים בארון ממול כיתבי קודש. הלהט והנחישות בול־טים. האנשים כאן חשים כחלוצים ההול־כים לפני המחנה.

„זהו צו השעה," מסבירים לי האנשים בימית. „על ביתישראל לעזוב הכל ולבוא לכאן בהמוניהם. כי זוהי שעת־פקודה." השפה המדוברת היא תנ"כית. „עם ישראל", „יום־פקודה" — אלה ה־לארצות־הברית לגייס כספים. אבי פרחן במילואים, מישש („מישה") מישכן נסע לירושלים להתחתן וצחי הנגבי, למרות הכרזותיו המפוצצות, עדיין לא בא לכאן. עופר מסביר שאין סיבה לתנועה לרוץ. בטח מחר יהיה יותר „אקשן".

למחרת בבוקר העירו אותי הרצל ועופר. בלילה ירד גשם סוחף. „את רואה, החברה התפללו ואלוהים הורידלנו גשם," אמר בתמימותו הקטן.

נסענו לחצר־אדר, מה שקרוי בשפת האיזור „יישוב חדש." האווירה במקום סוריאליסטית. על רקע החולות הזהובים עומדים שישה קרוואנים. מיכאל בן־חורין, קיבוצניק שהפך דתי, ממנהיגי המ־קום, הגיח פיתאום לקראתנו. כולו נמרץ ופניו אומרות הכרת שליחות ויעוד.

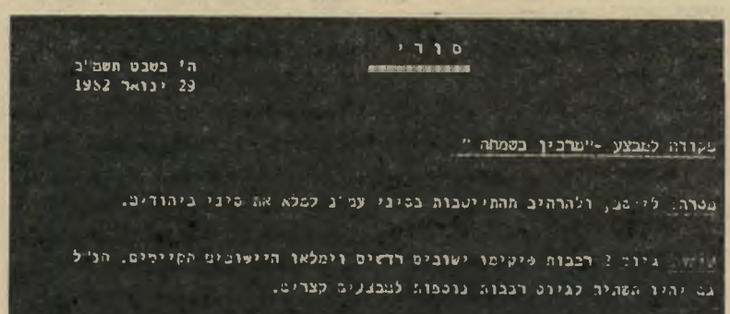

„סודי!"

פקודת־מיבצע־סודית נמצאת במישרדי התנועה לעצירת הנסיגה. הפקו־דה מפרטת את המישימות ואת האופן שבו יאוכלס חבל ימית לקראת סוף אפריל ברבבות מזדהים. בפקודה בת ארבעת העמודים מפורט תפקידו של כל ישוב.

ביטויים השגורים. „סיני ויהודה ושומרון הם חלקים בלתי נפרדים מארץ־ישראל הקדושה, ואנו לא ניתן אותה לעמלקים."

עמלק — מילה ששמעתי יותר ויותר. זר שיקלע לכאן יכול לחשוב לתומו כי חזר לתקופת התנ"ך, או לגירסה הר־ליוודית שלה.

מכל הכיוונים שמעתי את שמו של הרב אריאל. הרב אריאל אומר. הרב אריאל אוסר. הרב אריאל מוסר. רוחו של הרב מרחפת על פני החבל. ברור שהרב אריאל, רב צבאי שניהל תעמולת בחירות גזענית בשירותו של „הרב" מאיר כהנא, והמשמש ראש ישיבת־ההסדר ב־ימית, הוא האיש שעל פיו יישק דבר.

במוצאי־שבת מתכנסים אנשי ימית ב־בית־הכנסת. מרביתם בכיפות סרוגות. הרב אריאל מתדרך את צאן מרעיתו: הוא מסביר שהמשימה היא להגיע ל־200 אלף איש ביום הפינוי. לקראת אפריל מתכננת התנועה מיבצע גיוס המוני. רבבות מישפחות יבואו לימית לשבש את העברת החבל למצריים. המסקנה ברורה: צה"ל לא יוכל לפנות כל־כך הרבה אנשים.

בחוץ מסביר לי אברך צעיר: „אנחנו נכבול את עצמנו בשלשלות לבתים. כי־לנו — אנשים, נשים וטף. נראה את הצבא מצליח לסלק כמות כזאת של אזרחים!"

יהושע בן־נון ואקדחו

למי שסבר שכל הקרב הוא על אי־פינוי ימית בלבד, מתחוורת עובדה נוספת. הרב אריאל מכריז על התנחלות בקדש־ברנע, במרחק של 100 ק"מ מימית. כל העניין חורג מהמימדים שכנראה תוכ־נן בתחילה, והיעד הוא פיזור התנחלויות בסיני כדי למנוע את פינויה, כמתחייב מהסכם־השלום. שלום או לא שלום, הח־שוב הוא שאלוהים לצדנו.

השמות חצר־אדר, עצמונה וקדש־ברנע מופיעים בתורה, בספר במידבר. האווירה והכיוון מתחילים להיות ברורים. הרב אריאל הוא יהושע בן־נון — ביד אחת אוחז בספר־התורה וביד השנייה, אם צריך, באקדח.

ביום הראשון נערכו הכנות אופראטי־ביות במישרדי התנועה לעצירת הנסיגה בסיני. למיבצע הסודי קוראים: „מרבין בשימחה". מחלקים הוראות מפורטות כיצד יש לבצע את העניין כולו, כולל פירוט המשימות, לוח־הזמנים, מצבת כוח־האדם, שליטה, חלוקת תפקידים ואחריות.

מה יהיה באפריל? נראה שהילדים וה־נשים יהיו הגיבורים הראשיים — נגדם קשה יהיה לעמוד. לא מן הנמנע הוא שלמרות ההחלטה העקרונית ילחץ קנאי קיצוני על ההדק. כולם כאן נושאים כלי־נשק שונים. לשם מה הם נחוצים, אם לא לשימוש מתוכנן? אך רק בודדים מוכנים להודות: „אם לא תהיה ברירה, נשתמש בכל אשר יש לנו."

אבל מדוע לאמץ את המחשבה מה יהיה באפריל? הרי יש אלוהים. בין עדת האנשים שכאן ובין המציאות קיים נתק. מובארק, בגין, ארצות־הברית ואש"ף לא קיימים עבורם. מה שקיים זה עם־ישראל ואלוהיו, והעם שומע את הקולות.

כולם כאן גוי קדוש, וספר התורה הולך לפני המחנה. הרב אריאל הוא יהושע בן־נון, וחייליו באים לכבוש את הארץ מידי האמורי. אלוהים הוא השחקן הראשי. הוא המפקד והם עושי דברו. ועם אלוהים קשה להתווכח.

שוש מייזמן ■